

eller anden Maade maatte han have skaffet sig Oplysninger fra Asmus Hagen.

Han satte forstemt Glasset tilbage uden at drikke.

»Jeg vil bede Dem om ikke at gøre Dem Bekymringer for min Skyld, Doktor Gaardbo. Med det Liv, jeg fører her, kan jeg blive hundrede Aar. Men jeg kan ogsaa dø om en Time; det veed jeg alt-sammen, og jeg har indrettet mig med begge Eventualiteter for Øje. Jeg ønsker det sagt en Gang for alle: De har ingen Forpligtelse til at beklage mig. Jeg misunder ingen deres Sundhed. Jeg har mit eget Velbefindende og ønsker ingen Forandring. Hvordan min Tilstand er eller i Fremtiden vil blive, saa er der dog ikke det Menneske i Verden, jeg vil bytte med.«

Da Povl Gaardbo forholdt sig tavs, sagde han videre:

»Der er efter min Opfattelse noget molboagtig tragisk ved de store Anstrengelser, som Mennesker gør sig for at forlænge et Liv, som dog bringer de fleste af dem saa meget mere Sorg og Skuffelse end Glæde. Kunde man i det hele vænne Menneskeheden af med at gøre sig Forhaabninger, saa var vistnok den værste Forbandelse taget fra dem. Dersom jeg skulde sætte en Indskrift over Porten til Favsingholm, naar det engang staar færdigt i sin nye Skikkelse og er blevet et saadant Tilflugtsted,